

ACHTSTE JAARGANG

Nummer 4 - 14 februari 2008

Wat is er te lezen in deze uitgave:

Bladzijde 1	Colofon HRM
Bladzijde 2	Inhoudsopgave
Bladzijde 3	Voorwoord
Bladzijde 4	In Memoriam
Bladzijde 5	De Redactie
Bladzijde 6	Nieuws uit het bestuur
Bladzijde 8	Bij het overlijden van Maarten de Hek
Bladzijde 10	De Toeter
Bladzijde 14	De Trommelaar
Bladzijde 16	Thetford
Bladzijde 19	In gesprek met...
Bladzijde 25	Lang zullen zij leven
Bladzijde 26	Drollen en Olie
Bladzijde 28	Mutaties
Bladzijde 29	Uit het boek Genesis
Bladzijde 30	De Moppentrommel
Bladzijde 31	Programma van optredens

**Het volgende nummer van RANDVERSCHIJNSELEN
verschijnt op: donderdag 10 april 2008
U kunt de kopij insturen tot uiterlijk: zaterdag 28 maart
2008**

Voorwoord.

Door: Henk van Merriënboer

Ze hebben het wel eens over een periode van hollen of stilstaan. Ik heb sterk het gevoel dat wij nu in een periode van hollen zitten.

Voor de tweede keer in korte tijd wordt het koor geconfronteerd met een overlijdensgeval. Het overlijden van Maarten de Hek bracht een onvoorstelbare schok teweeg. Zoals later bleek niet alleen bij ons, maar bij een heel groot gedeelte van de Spijkenisse bevolking. Tijdens een indrukwekkende uitvaartplechtigheid en de daarop volgende begrafenis, hebben wij van hem afscheid kunnen nemen. Ik verwijs hierbij naar een In Memoriam verderop in het clubblad. Binnen het koor is de ad hoc commissie Herziening Statuten en Huishoudelijk Reglement druk aan het werk. Binnenkort kunt u van deze commissie een voorstel ontvangen over de voorgestelde wijzigingen ten aanzien van voornoemde punten. De bedoeling is om voor de Algemene Ledenvergadering klaar te zijn met dit project, zodat we met nieuwe richtlijnen het nieuwe verenigingsjaar ingaan. Daarnaast worden we momenteel overstelpt met verzoeken om op te treden. Het doet ons

als bestuur goed om te merken dat Het Randstedelijk Mannenkoor steeds meer naamsbekendheid krijgt. Het bestuur zal er voor waken dat wij ons niet overladen met optredens. De reis naar Thetfort (Engeland) neemt steeds vastere vormen aan. Ik wil u er nogmaals op wijzen dat de commissie Reis naar Thetfort onder leiding van Arie van der Stelt ervan uit gaat dat we met z'n allen de reis gaan maken. We willen iedereen de mogelijkheid geven om mee te gaan, ook al stuit dat op financiële onoverkomelijkheden. Wilt u een tegemoetkoming in de reissom, dan kunt u dit melden bij mij. U kunt dat telefonisch doen of via mail. Een commissie van wijze heren zullen vervolgens uiterst discreet het verzoek tegen het licht houden en daarover beslissen. Om het zuiver te houden worden de namen van de commissieleden niet bekend gemaakt. Het clubblad staat weer vol wetenswaardigheden. Ik wens u veel leesgenot.

In Memoriam

Maarten de Hek

Groot was de schok bij het vernemen van het verongelukken van Maarten afgelopen 16 januari.

De wereld stond stil.

Vooraf het ongeval waarbij hij betrokken was, was een bizar ongeval.

Wij hebben in de jaren dat Maarten lid was van ons koor, hem leren kennen als een uiterst sympathiek mens. Hij was altijd bereid om te luisteren en mee te denken. Bovendien was het een harde werker. Op de meeste momenten kwam hij pas na de pauze op onze repetitie-avonden binnenstappen, omdat er nog dingen gedaan moesten worden in de zaak. Vervolgens zong hij wel uit volle borst mee, omdat hij zingen nu eenmaal leuk vond en het voor hem als een soort uitlaatklep diende.

Vanuit de vele toespraken die gehouden zijn tijdens de enorm indrukwekkende plechtigheid in theater De Stoep, kregen we een beeld van hem zoals hij echt was. Ondernemend, betrokken, ondeugend, familie-man, harde werker, vrijgevig, humoristisch, altijd klaar staand en vooral 'een Spijkenisser' (hoewel van origine uit Rotterdam IJsselmonde)

Wij zullen hem node missen. Zoals verwoord tijdens de uitvaart, staat voor Joke en de kinderen bij ons de deur altijd open.

Dat hij ruste in vrede.

De Redactie

De opdracht was om Randverschijnselen vernieuwend te maken. Zonder een echt plan maar wel met veel fantasie komt er een totaal ander boekje te voorschijn. Wij vinden het geslaagd, hopelijk alle lezers ook.

De ingezonden stukken hebben wij in een totaal ander jasje gestoken. Ook het lezen van kolommen leek ons gemakkelijker dan de lange regels. De volgende edities zullen als het aan ons ligt blijvend vernieuwend zijn. Wat is er verder te lezen in deze uitgave. Allereerst het voorwoord van de voorzitter. Ook ditmaal met het verwoorden van het verschrikkelijke ongeluk wat Maarten de Hek is overkomen. Het bestuur heeft ook een paar mededelingen. Het gesprek wat Peter Hoevenaars heeft gehad met Jack Kop heeft een prachtig verhaal opgeleverd. Ook Felix

Welschen heeft wat te vertellen en het verhaal van Koorzanger (speudo voor?) gaat terug in de tijd. Omdat er in oktober een koorreis naar Engeland wordt gemaakt is er interessante informatie over Thetford. Best een aardig stadje als je het leest. Het vervolg verhaal van Cor Kannegieter komt tot een eind. Dus hoogste tijd dat er nieuwe verhalen komen van andere koorleden. Uit het verleden of het heden, het maakt niet uit. Ook gedichten of limmericks zijn van harte welkom. Wij wachten in spanning af wat er voor de volgende editie binnenkomt.

Nieuws uit het bestuur.

We proberen regelmatig onze leden op de hoogte te stellen van wat er in de bestuursvergadering aan de orde komt.

In de afgelopen periode kwamen vele onderwerpen aan de orde, waarbij het ene natuurlijk belangrijker is dan het andere.

Elke functionaris komt met zijn commissie aan de orde. In de laatst gehouden vergadering hebben we uitgebreid gesproken over een ingezonden brief van Ies Dekker, betreffende ons eigen kerstconcert in Brielle. Daarin ging het o.a. over de zichtbaarheid van de artiesten, de plek van het koor, de begeleiding van koor en artiesten, de beschikbaarheid van programmaboekjes, de aankondigingen in de media en anderszins. Behalve deze open aanmerkingen kwamen er ook pluspunten naar voren in zijn brief. Daarbij komen de eigen bevindingen en gehoorde opmerkingen. De te verbeteren punten zijn genoteerd en bij een volgende gelegenheid proberen we het beter te doen.

Thetford

Belangrijk onderdeel is de reis naar Thetford. We willen trachten deze reis zo goed en zo goedkoop mogelijk te organiseren. Er is contact gezocht met een reisorganisatie, gespecialiseerd in reizen naar Engeland. Via een van de koorleden werd de Stena Line getipt; onmiddellijk is dat besproken en het ziet er naar uit, dat we via Hoek van Holland gaan, dus met de Stena Line. Belangrijk voordeel is dan weer, dat we niet te lang in de bus zitten. Voorzichtig is ook gesproken over verdere invulling van het programma, maar daarover moet de in het leven geroepen commissie zich gaan buigen. Ook zijn er eerste ideeën besproken voor 2010, het jaar waarin HRM 10 jaar bestaat. Over het concert bij kaarslicht in Maassluis: leden

konden zich opgeven om met de bus te gaan; maar als je je dan opgeeft, moeten we er op kunnen vertrouwen, dat je meegaat. Nu hebben heel wat leden afgehaakt, wat zorgt voor een (te grote) kostenpost. Onthoud: bij te weinig deelname huren we geen bus in; feitelijk is alleen een nagenoeg volle bus (+/- 50 pers.) voor ons (het bestuur) verantwoord. Het tekenen van de presentielijst: Noteer een X bij aanwezigheid; noteer een V bij vakantie; wat dan wit blijft, is kennelijk door andere oorzaken afwezig. Bij teveel wit, wordt er geïnformeerd of er sprake van ziekte

is. Geef eventueel ziekte door aan een collega-zanger, die dan bijv. een Z invult op de lijst.

Verder kwam aan de orde het rooster van aftreden: Harry Bronder en Toon Kooren zijn aan de beurt; Harry heeft 6 jaar erop zitten en Toon al een jaartje langer. De voorzitter heeft inmiddels een oproep gedaan: kandidaten kunnen zich melden.

Volgende keer meer.

Ger Beikes.

Een dirigent uit Rotterdam dan
Vond dat het koor uit de maat zang
Hij klapte het af
Het koor stond geheel paf
En hoorde dat 't met een bril op wel gelijk kan

BIJ HET OVERLIJDEN VAN MAARTEN DE HEK

Donderdagmorgen 17 januari las ik in de krant het vreselijke nieuws van het fatale ongeluk van Maarten de Hek. Onmiddellijk realiseerde ik mij wat die gebeurtenis voor zijn vrouw en zijn kinderen moest betekenen; het intense verdriet en de onmacht, ik kan het niet met woorden beschrijven.

Echter ook ikzelf voelde het wrede heengaan van Maarten als een persoonlijk verlies. Immers, Maarten maakte deel uit van de grote HRM-familie en het doet de rest van de familie pijn om één van de leden voor altijd te moeten missen. Dat laatste was enkele uren later erg goed te merken in gebouw De Kern. Waar daar gebruikelijk aan het begin van de donderdagavond, voorafgaand aan de zangrepetitie, een opgewekte soms zelfs jolige stemming heerst, was de sfeer nu bedrukt. Her en der groeften groepjes mannen samen de

situatie met gedempte stemmen bepratend. Bij de aanvang van de repetitie nam de voorzitter de microfoon om Maarten te gedenken. Al pratend werd het hem allemaal even te veel, zodat hij het woord moest laten aan Arjan Breukhoven. Na een minuut staande stilte konden de mannen met het lied 'Blijf bij mij Heer' hun emoties uitzingen. Een aantal schroomde niet hun verdriet de vrije loop te laten. Vervolgens begon de enigszins aangepaste repetitie, die na enkele liederen spontaan werd onderbroken door de vice-voorzitter. Hij sprak recht

uit zijn hart woorden ter herdenking, die de aandachtige luisteraars diep raakten. Aan het eind van de repetitie beloofden de zangers elkaar om met een grote groep de bijeenkomst ter herdenking van Maarten bij te zullen wonen. Met ruim zeventig mannen nam HRM dinsdagmiddag 22 januari plaats op het podium van theater De Stoep. Vóór het podium van de verder nog lege zaal een schat van bloemstukken en een katafalk met er omheen kaarsen. Na verloop van enkele minuten stroomde de zaal meer dan vol. De herdenking begon met het indragen van het stoffelijke overschot van Maarten, waarbij HRM weer 'Blijf bij mij Heer' zong. Daarna ontrolde zich de herdenkingsdienst/-bijeenkomst met veel mooie woorden en inspirerende liederen. Het aandeel van HRM bestond verder uit het 'Gloria', het 'Sanctus' en aan het eind 'You never walk alone'. Waarmee HRM en Arjan Breukhoven, met zijn prachtige pianospel, een waardige bijdrage leverden aan het afscheid van Maarten. Eenieder zal de toespraken en de muziek op zijn eigen wijze hebben ervaren en geïnterpreteerd. De toespraak van de kinderen, die met weinig woorden veel tot uitdrukking brachten, deed mij veel. Echter

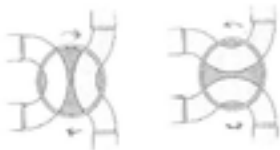
eveneens ervoer ik de momenten van volkomen stilte, waarin de vele aanwezigen enkele momenten in alle rust bij hun eigen gedachten konden zijn, als indrukwekkend.. Maarten de Hek kwam uit al wat gesproken werd naar voren als een fantastische echtgenoot, vader en familieman en als een goede zakenman, maar ook en vooral als een goedlachse Bourgondiër met een hart van goud en een enorm netwerk. Maarten had veel talenten en gebruikte ze op een positieve manier met een op zijn naasten gerichte levenshouding. De afdrucken van de voetstappen, die hij tijdens zijn leven heeft gezet, zullen nog lang zichtbaar en in de herinnering van velen blijven. De vicevoorzitter zegde het al tijdens de repetitie op 17 januari: "HRM zal Maarten de Hek nooit vergeten."

Peter Hoevenaars.

De Toeter

Piano's en andere soortgelijke instrumenten bespeel je gewoon vanaf de toonladder c.d.e.f.g.a.b.c. Dat instrument staat dus, laten we maar gewoon zeggen in C. Standaard staan alle koperen blaasinstrumenten niet in C. maar in Bes. Dat wil zeggen dat als je op een trompet een C blaast, komt er een Bes uit die toeter, ofte wel één toon lager dan C. Waarom dat zo is? Laten we maar aannemen dat het zo historisch is gegroeid. Dat vierde ventiel noemen ze ook wel het

Kwartventiel omdat het de stemming van het instrument met een kwart = $2\frac{1}{2}$ toon verlaagt. Wanneer je dus een C blaast en je gebruikt alleen dat kwartventiel klink er geen Bes maar een Bes min $2\frac{1}{2}$ is een F. Zijn we nog bij de les, mooi, dan kunnen we verder want er zijn ook instrumenten die in andere stemmingen spelen zoals in G, in D of in Es en ook wel gewoon in C om er een paar te noemen. Nu we het toch over alten hebben, in een brassband gebruikt men een alt van heel ander model. Hij, of zij, zit op de rij van de flügelhoorn en is melodisch het daarop volgende instrument en zit er meestal ook naast. De althoorn staat om het lekker moeilijk te maken in Es gestemd, nu niet lager maar hoger. De alt en de hogere instrumenten spelen in

de G of in de vioolsleutel. Vanaf de alt naar de lage partijen spelen ze in de bassleutel. Bovendien, dit is gewoon zijdelingse informatie, spelen ze in de brassband van het Leger des Heils allemaal in de G sleutel, gewoon voor het gemak dat je zo makkelijker je mensen op een andere plaats kan zetten. De volgende toeter in deze rij zit aan de andere kant van de alt en heet daarom een baritonhoorn. Hij is groter dan een alt, logisch hé, en staat gewoon weer in Bes. Nu volgt (vind ik) de koning onder de blaasinstrumenten de Eufonium, in een brassband wel te verstaan. In een fanfare of harmonie band noemt men een dergelijk ding een tuba. Dit instrument staat ook in Bes en word ook wel met eenkwartventiel gebruikt. Dit instrument heeft een prachtige klank en kan heel mooi laag spelen, en het bijzondere is dat hij ook heel hoog, schitterend hoogte te bespelen is. Ik heb een cd van een brassband die Annie Laurie (een Ierse melodie) speelt. Hierin speelt hij de obligatie partij, zo mooi en zo hoog, daar krijg je gewoon koude rillingen van. Zonde dat ze dit instrument bij andere groepen als een kleine bas gebruiken. Het laatste instrument in deze serie is de Bas en sinds 1850 in gebruik, word ook wel tuba of bombardon genoemd. Hij kenmerkt zich door zijn formaat en uiteraard door

zijn diepe lage toon. In het algemeen hebben de meeste bands er maar twee van, de brassband echter vier stuks en wel twee in een bes stemming en twee in Es. Jaren geleden kwam je ook hele grote (genaamd) monster bassen tegen, ook wel aangeduid als bubbel-bes bas. Al deze instrumenten zijn in twee uitvoeringen leverbaar, messing kleurig en gelakt of verzilverd. De laatste zijn uiteraard hoger van prijs afhankelijk van de wereldzilverprijs. De gelakte uitvoering zijn makkelijker in onderhoud. Mijn trombone carrière begon op een cornet. Geen solocornet zelfs geen 1e maar achteraan op de 2e cornet en de weg naar de eerste rij was nog zó lang. Toen ik na veel studie op de eerste cornet zat kreeg ik bravoure en liet mijn oog vallen op de sopraancornet partij die op dat moment vacant was. Een sopraan is een versieringsinstrument omdat hij zo mooi hoog kan spelen. (te vergelijken met die kleine Bach trompetjes) Maaaaarr... ondanks dat ik stinkend mijn best had gedaan was dit letterlijk en figuurlijk te hoog gegrepen en werd ik (als straf?) verwezen naar de trombone partij. Nadat ik van de kapelmeester himself les had gekregen bleek dat dit bijzondere instrument op mijn lijf geschreven was. Het is bijna niet mogelijk om op een trombone te leren spelen zonder voldoende

kennis te hebben van muziek. Om te beginnen moet je een mooie toon hebben en moet je exact weten waar alle tonen zich op de schuif (coulisse) zich bevinden. Kijk, als je op een trompet een A wilt blazen druk je stomweg op een bepaald ventiel en voilà, op een trombone weet je ongeveer waar hij op de coulisse moet zitten maar de rest is een kwestie van horen, net als bij de violachtige instrumenten heb je ook hier geen vaste plek voor de tonen. Hoor je het verschil niet tussen b/v een G of een A, jammer dan, maar dat gaan die instrumenten voor jou over. Nu we het toch over het spelen hebben, nog een paar onderdelen daarvan. Wat je ook moet hebben is een stel goede lippen en longen, zeker als je FFF of laag en PPP moet spelen want een goede toonbeheersing is een noodzaak. Een poos geleden vroeg iemand mij toen hij hoorde dat ik trombone speel 'waarom horen wij daar nooit wat van.' Het antwoord was heel simpel, 'omdat ik niet studeer, vandaar.' Als ik na een jaar mijn toeter weer eens pak om een nummertje te spelen zitten alle tonen nog steeds op zijn plaats maar na een kwartier is het over en uit en is mijn toon nul komma nul. Mijn lippen voelen dan net of ik met schuurpapier nr. 60 aan het zoenen ben geweest. (toen mijn vrouw deze regel las zei ze, 'verdraaid dat gevoel heb ik

soms ook als jij je niet geschoren hebt') Veel muzikanten vinden een tweede partij een beetje minderwaardig, er gaat niets boven de eerste. Mijn ervaring (ik heb natuurlijk een poos tweede trombone gespeeld) is dat je als 2e wel de mooi-maker van de eerste bent. Het zelfde als de eerste tenoren de melodie zingen en de tweede tenoren, de 1e bassen en de 2e moeten een akkoord vormen. Ook hier is het één oor voor jezelf en één oor voor de ander, pas dan kan het harmonisch klinken. Want reken maar dat die luisteraar achter in de zaal exact kan horen of jij er naast zit. Een zeer belangrijk punt is het kijken naar de dirigent. Wij werden geleerd om zodra hij zijn stokje opheft je van te voren moet weten met welke toon je moet beginnen. Verder ben je verplicht met één oog naar de dirigent te kijken (ten slotte geeft hij het ritme aan) voor iedere tempo wisseling en aan het eind van het stuk mag je één oog voor je muziek hebben tenzij je het hele stuk uit je hoofd kent. Kortom, de verplichtingen van muzikanten en zangers lopen niet zoveel uiteen. Het is wel zo dat je als muzikant vaak alleen op een partij zit terwijl je als zanger nog tig maten om je heen hebt. Maar de essentie blijft gelijk, een mooi stukmuziek / zang brengen dat mensen soms ontroert.

De trombone zoals de meeste mensen die kennen is de tenortrombone en heeft een buislengte van 2.70 meter, twee maal zolang als de trompet. De toon van de tenortrombone benaderd de menselijke stem heel dicht en kan ook zeer briljant bespeeld worden. Hij is in principe al honderden jaren ongewijzigd gebleven Al zijn er wel pogingen gedaan om andere soorten te creëren zoals de sopraantrombone maar die is nu alleen nog maar in musea te vinden. De alttrombone kom je nog wel tegen in speciale bezetting en in uitvoeringen van oude muziek. Een positieve ontwikkeling is het kwartventiel op de trombone, hier mee kan je met een druk van je duim in plaats van in Bes zomaar in F spelen. In de loop van de tijd zijn er ook mensen geweest die door middel van de trombone wereld vermaard zijn geworden zoals: Tommy Dorsey, Glenn Miller, Don Lusher, hier in Nederland Marcel Tielemans van de Ramblers. Tot slot het klapstuk; de bastrombone. Hier zijn twee uitvoeringen van, de ouwe en de nieuwe. De ouwe stond in G gestemd en was wel 3.27 meter lang. Zolang dat er een soort kachelpook aan zat anders kon de zevende positie (de laagste tonen) niet halen, of je moest wel hele lange armen hebben. Verder was dat ding zo zwaar op de hand dat je hier werkelijk

spierballen voor moest hebben. Hoe ik dat zo goed weet, ik heb er vroeger zelf nog op gespeeld en hij staat netjes in zijn koffer op mijn kamer. De moderne bastrombone staat net als die andere weer in Bes gestemd. Hier bij is de diameter van de buis groter evenals de beker ook wel een B5 beker genaamd. Dit instrument heeft een magistrale klank, het spelen hierop kost je wel een paar ons meer lucht maar dat is goed voor je longen. Deze toeter heeft niet alleen een kwart maar ook nog een kwint ventiel die je samen met die ander ook apart kan bedienen, met je duim onder het spelen wel te verstaan. Het is goed dat je met dit instrument veel rust hebt, soms wel 36 maten achtereen in b/v 6/ 8 maat, en tellen maar jongens. Op dit instrument heb ik ongeveer achtjaar gespeeld ook met concerten zowel in het Concertgebouw in Amsterdam als de Doelen in Rotterdam hieraan bewaar ik zeer goede herinneringen. Over deze hele materie zou nog veel meer verteld kunnen worden maar dat valt buiten het kader van dit artikel. Het was mijn bedoeling jullie kennis te laten maken met dat onderdeel wat mijn leven kleur geeft.

Groetjes,

Cor Kannegieter .....Bariton.

De Trommelaar

Felix Welschen

Was er een echte trommelaar?

Het antwoord is volmondig ja, want dit is begonnen toen ondergetekende 13 jaar oud was en lid van de Harmonie St. Michael in Rotterdam Charlois.

Waar ik begon als mars tamboer voor het korps als er (wat toen veel voorkwam) een mars was naar één of andere opening van speeltuin of op Koninginnedag (met aubade) het defilé op de Coolsingel voor de burgemeester of een andere gelegenheid waar het korps voor gevraagd werd. Na een aantal jaren ben ik overgestapt van mars tamboer naar de plek van muziek tamboer in het korps wat zoveel wil zeggen dat je met degene die de grote trom slaat en de bekkenist het totale slagwerk verzorgd (tegenwoordig

doet één persoon het met een drumstel), en dat deed ik tot mijn 34 jaar. Ook ben ik al jaren lid en voorzitter van het Gemengde Senioren koor de Kulk in Hoogvliet. Laat nu in 2006 de DrummerBoy op het programma terecht komen en toen ging het kriebelen bij mij en na overleg met de dirigent werd tijdens het kerstconcert de Drummerboy gezongen begeleid door een trommelaar op een (met doeken opgevuld) blikje van Engelse Drups en twee stokken (uit klerenhangars) het toppunt van improvisatie

maar.... succes verzekerd. Dan wordt het 2007 en het nummer "DrummerBoy" verschijnt ook bij HRM op het repertoire en na overleg met Arjan ben ik via het internet op zoek gegaan naar een echte trom. Via de firma Hakkert (failliet) en twee andere zaken in Rotterdam en Noordwijk en na enig heen en weer bieden werd ik de eigenaar van een echte trom. Het leukste van alles was dat het leek alsof ik nooit gestopt was (net als zwemmen en fietsen). Door de ontzettend fijne reacties zowel van publiek als van de koorleden

en niet te vergeten de Randverschijnselen (zie foto) is 2008 voor mij niet meer kapot te krijgen.

Groetjes,

Felix Welschen.

Wetenswaardigheden

Schrap 'afvallen' maar snel van je lijstje met goede voornemens. Dat buikje is helemaal niet erg, want met een klein beetje overgewicht leef je langer.

Uit Nederlands onderzoek blijkt dat mannen ouder dan 55 jaar met overgewicht gemiddeld zo'n anderhalf jaar langer leven dan hun leeftijdsgenoten met een gewoon gewicht. Dikkere mensen stierven vroeger vaker aan hart- en vaatziekten, maar dat komt steeds minder voor doordat deze ziektes tegenwoordig beter behandeld kunnen worden.

Maar stop nu niet te snel met sporten en diëten, want gezette mensen lopen nog steeds meer kans op deze ziektes. Ze gaan er alleen minder snel aan dood. Bovendien is het zo dat mensen met zwaar overgewicht wel een kortere levensduur hebben. Overdaad schaadt dus ook hier. Hè, dikke pech!

Thetford

Zusterstad van Spijkenisse, gelegen in het centrum van het gebied East Anglia, in de zuidwestelijke hoek van het graafschap Norfolk. Thetford telt ongeveer 20.000 inwoners.

Het stadswapen

Het stadswapen van Thetford heet het “Borough Seal” en wordt al vele jaren beschouwd als hun stadswapen, echter de stad heeft geen officiële erkenning ontvangen van het rijk voor haar wapen. Van het midden in de twaalfde eeuw tot het begin van de negentiende eeuw is er praktisch geen variatie geweest in het wapen van de stad, dat oorspronkelijk toebehoorde aan het stadje Bailiff.

Geschiedenis van de stad

Sinds het begin van haar bestaan is Thetford een belangrijk verkeersknooppunt. De oudste straat van Engeland loopt door Thetford. Deze straat genaamd de “Icknield Way” dateert uit het stenen

tijdperk. De Icknield Way heeft niet altijd alleen welkome bezoekers gebracht. Samen met de routes vanaf de kust langs de Waveney-Vallei werd de Icknield Way vaak gebruikt door invasielegers die doordrongen tot het strategisch belangrijk gelegen Thetford. In de tijd van de Vikingen was Thetford een van de zes grootste en belangrijkste steden van heel Engeland. Na de verovering van de Noormannen in 1066 had Thetford een kathedraal en waren er 12 kerken. De ligging van de stad, midden in zanderig heideland-schap, genaamd “Brecklands”, en de afstand tot de zee waren echter ongunstig zodat de stad in de loop der tijd haar positie niet kon handhaven. Tot vlak na de 1e Wereldoorlog had het gebied de eigenschappen van een woestijn. Het gebied was

dun bevolkt, en zelfs tegenwoordig zijn er weinig dorpen en boerderijen. Het gebied was niet geschikt voor landbouw en is in het verleden altijd gebruikt door konijnenfokkers en schapenhouders.

kracht van Thetford is dat het vele voordelen van werken in de stad met wonen op het platteland combineert.

Woon Werk In Thetford

In deze stad zijn vele nationaal en internationaal bekende bedrijven te vinden. De in Thetford gevestigde bedrijven zijn actief in de sectoren machinebouw, productie en distributie. In de verschillende industriegebieden rondom de stad in een grote verscheidenheid aan bedrijven en activiteiten te vinden. Door de ontwikkeling van Thetford in de jaren 50 en 60 is het aanwezige woningaanbod zeer breed. Het aanbod varieert van flats, bungalows en familiehuizen tot aangepaste woningen voor ouderen en gehandicapten. Woonwijken, gebouwd na de jaren 50, omcirkelen het oude centrum van Thetford. Op deze manier hebben de bewoners gemakkelijk toegang tot zowel het centrum als de wegen die langs de stad lopen. Ook de regelmatig rijdende stadsbussen bieden gemakkelijk toegang tot het stadscentrum, werkplaatsen en scholen. Thetford heeft een goed aanbod van winkels, cafés en restaurants in verhouding tot andere steden van vergelijkbare grootte. Drie supermarkten completeren het winkelaanbod in Thetford. De

De verschillende industriële bedrijven bieden werkgelegenheid voor de lokale bevolking terwijl aan de andere kant het nabijgelegen platteland makkelijk toegankelijk groen aanbiedt voor recreatie buitenhuis. Op deze manier bezit de stad Thetford een lokale identiteit waar de mensen op kunnen vertrouwen, dit in tegenstelling tot de afwezigheid hiervan in grote steden.

Bezienswaardigheden in Thetford

Een wandeling door Thetford is zeker de moeite waard. Het stratenplan van het stadscentrum heeft een middeleeuws karakter. De gebouwen zijn geplaatst in een weloverwogen mix tussen oud en nieuw. In het stadscentrum is veel groen; er zijn veel open ruimtes en parken met kleurige bloemen. Lopend over de voetpaden onder de bomen langs de rivier kan men heerlijk tot rust komen van de drukte van de winkelstraten. De stad was de locatie voor het filmen van de populaire, internationaal uitgezonden BBC televisie serie "Dad's Army". De fans van deze serie komen steeds vaker en massaler naar Thetford om de filmlocaties van de verschillende

afleveringen te bekijken. Bezoekers van Thetford kunnen verder de ruïnes van St. Mary's klooster, de Kasteelheuvel en het Oude Huizen Museum bezoeken.

Bezienswaardigheden rondom Thetford

Rondom Thetford ligt Thetford Forest. Thetford staat in heel Engeland bekend om dit uitgestrekte bos van Schotse pijnbomen. Het bos bestaat niet uit een aaneengesloten stuk bos, maar uit meerdere delen. Het bos is grotendeels kort na de 1^e Wereldoorlog ontstaan, maar wordt al sinds de 18^e eeuw geplant om de bodemerosie in het gebied tegen te gaan. Een groot gedeelte van het bos en het heidegebied om Thetford is openbaar voor het publiek en biedt verschillende ontspanningsmogelijkheden zoals wandelen, paardrijden of fietsen over de bospaden.

Thetford in cijfers

Inwonersaantal: ca. 20.000 inwoners.
Gemeenteraad: 53 leden.

IN GESPREK MET...

JackKop

Het is alweer enkele jaren geleden, dat ik voor RV mijn laatste aflevering schreef van de serie 'In Gesprek Met'. Dat waren interviews met leden van het koor. Ik was niet van plan om de serie op enig moment met nieuwe afleveringen voort te zetten.

Tijdens de België reis begon ik echter te twifelen. In de bus sprak ik toen met Jack Kop (bariton). Zijn interessante (levens)verhaal zou ik best willen optekenen, was mijn eerste gedachte. Op 3 januari (nieuwjaarsreceptie) hakte ik de knoop door en vroeg ik Jack of hij mee wilde werken. Hij stemde toe en zo gebeurde het, dat ik enkele dagen later

richting de Saarloos in Spijkennisse rijdt. Dankzij de routeplanner en de telefonische instructie van Jack verloopt de autorit voorspoedig. Rond 10.00 uur op dinsdagochtend 8 januari stuur ik de Saarloos in waar Jack mij buiten staat op te wachten. Hij wil er zeker van zijn, dat ik zonder omwegen op de goede plek uitstap. Na een hartelijke begroeting gaan we

naar binnen op nummer 13. Terwijl Jack nog wat reddert, installeer ik mij op de comfortabele bank in de gezellige ingerichte woonkamer. Ik neem me voor Jack te vragen naar de tekst van zijn levensverhaal, dat hij voor zijn kleindochter in bijna zestig pagina's heeft geschreven en waarover hij mij op 3 januari enthousiast heeft verteld. Vervolgens kijk ik de kamer even rond, waarbij mijn blik direct wordt vastgehouden door het portret van de vrouw van Jack. Zij is in oktober 2006 overleden. Als mijn gastheer aanschuift kan het natuurlijk niet anders dan dat wij beginnen met zijn vrouw. Hij vertelt, dat zij geruime tijd ernstig ziek is geweest. Jack: "Toen zij verzorging nodig had, heb ik mij voorgenomen zoveel mogelijk zelf doen. Dat is mij gelukt, tot het definitieve afscheid heb ik haar bijgestaan. De laatste 7 dagen met de onmisbare steun van mijn dochter." Tiny en Jack waren 53 jaar samen. Laatstgenoemde zegt goed met het alleen zijn te kunnen omgaan. De eerste maanden na het overlijden heeft Jack de zinnen verzet door zijn hele huis op te knappen. Hoe hij na al dat

kotteren en boren maar zijn huidige situatie beleeft, blijkt uit de volgende zinnen van zijn zelf geschreven levensverhaal: "Tiny is dood. Weet je (kleindochter) wat dat is? Dat is weg, nooit meer zien, alleen thuis komen, niet kunnen vertellen hoe het geweest is, alleen zijn, alleen eten, alleen koffie drinken en weten dat het nooit meer terugkomt. Dat de rest van je leven bestaat uit alleen zijn!"

Crisis.

Pieter Jack Kop is van 29 mei 1930. Hij werd in Rotterdam geboren als vijfde in gezin dat uiteindelijk 7 kinderen zou tellen. Zijn oudere broers en zusters zagen in Zierikzee het levenslicht. Vader was scheepskok en zat in de crisis rond de jaren dertig van de vorige eeuw zonder werk. Hij besloot in de Maasstad. zijn geluk te beproeven, maar als los werkmans werd het ook nooit een vetpot. De familie Kop kreeg een woning in de Ranonkelstraat op Zuid. Jack: "Later zijn we nog enkele keren verhuisd voor een lagere huur en een nieuw behangetje." Het geloof speelde geen grote rol in de opvoeding van de kinderen

Kop. Moeder was van Hervormde huize en Vader kwam uit een katholiek nest. het helemaal niet naar zijn zin. Jack: "Al de leerstof interesseerde mij totaal niet. Ik kon mijn gedachten er niet bij houden. Bovendien stond ik er figuurlijk een beetje naast, omdat ik niet echt bij de kerk hoorde. Het uit het hoofd leren van psalmversjes was niet aan mij besteed."

GROTE IMPACT

Na 7 jaar lager onderwijs, de tweede wereldoorlog raasde toen al in volle hevigheid over en door het land, begon Jackie aan een beroepsopleiding op de Christelijke Ambachtschool aan de Gordelweg. Die opleiding tot machinebankwerker kende, vanwege de steeds slechter wordende toestand, een onderbreking in 1944. Er was gebrek aan alles en dus sloot de school de deuren. De oorlog had toch een grote impact op het leven van Jack. Verwoesting, armoede, honger, broers naar Duitsland, zus met een twijfelachtige relatie en zijn school gesloten waren zaken, die het leven van de puber bepaalden. Niet lang nadat de ambachtsschool dicht ging,

Toch ging Jack naar de gereformeerde 'School met den Bijbel'. Daar had hij besloot Jack naar Ter Apel in de provincie Groningen te gaan. Daar had zijn moeder goede connecties, die haar zoon in de moeilijke oorlogsjaren betere verzorging konden geven dan zijzelf. De tocht ging uiteraard te voet; aanvankelijk samen met zijn tante, maar eigenzinnige Jack besloot al snel om alleen verder te gaan. Jack: "Het was een barre tocht van 14 dagen. Onderweg kon ik slapen in posten van het Rode Kruis. Als kussen gebruikte ik mijn rugzak. Zo beschermdde ik mijn schamele bezittingen tegen diefstal." De jonge wandelaar raakte in het zicht van de finish helaas de weg kwijt. Met kapotte voeten vanwege het slechte schoeisel (zolen van stukken autoband) en totaal vermoeid, kwam hij terecht in de gemeente Groningen.

Hij had het geluk, dat een aardige familie zich over hem ontfermde. Dankzij die hulp bereikte hij uiteindelijk Ter Apel. Pas eind 1945 keerde hij terug naar Rotterdam om zijn opleiding aan de ambachtsschool af te maken.

Marine.

Begin 1946 had Jack het diploma machinebank werker op zak. Hij ging aanvankelijk aan het werk bij een fabriek voor weegschalen. Een baan, die al snel werd verruild voor een functie op een scheepswerk in Bolnes. Jack: "Eigenlijk wilde ik naar de zeevaartschool. Helaas was er voor die opleiding geen geld. Dus meldde ik mij na verloop van tijd stiekem aan bij de marine in de hoop ooit in een machinekamer van een oorlogsbodem aan het werk te kunnen." Tenslotte toch met de officiële toestemming van zijn ouders trad Jack, toen hij de bevallige leeftijd van 17 jaar had bereikt, toe tot de marine. De opleiding tot machinist zat er niet in; wel die tot vliegtuigmonteur bij de Marine Luchtvaartdienst. Het was allemaal niet makkelijk op het vliegveld Deelen. Desondanks mocht Jack zich na twee jaar gediplomeerd vliegtuigmonteur noemen. Hij werd overgeplaatst. Jack: "Gelegerd in Den Haag moest ik dagelijks op de fiets heen en weer naar het vliegveld Ypenburg. Samen met een officier vlieger, een onderofficier en een maatje kregen wij de zorg over de eerste

operationele helikopter in Nederland. De Sykorski S 51 vloog voor de marine, de landmacht, de luchtmacht, de PTT, de KLM en het ministerie van Landbouw. Ik denk met heel veel plezier terug aan de tijd op Valkenburg." Medio 1950 moest de vliegtuigmonteur der eerste klasse naar Nederlands Indië.

Het was daar een turbulente periode, die in dit kader vanwege de ruimte onbesproken moet blijven. Wel is het vermelden waard, dat Jack in 1954 als vrij man terugkeerde naar Nederland. Hij had zijn verkering uitgemaakt, maar liet er terug in Rotterdam geen gras over groeien. Met Tiny, afgepikt van zijn vriend, was het gelijk dik aan. Het stel trouwde in 1954 en trok in bij pa en ma Kop. Omdat er een baby op komst was kreeg het jonge paar de zolderetage. Jack: "Met twee kleine kamers en een zelf getimmerde keuken moesten wij ons behelpen. Naast het ouderlijk bed stonden de fietsen van vader en moeder en aan het voeteind het kinderledikant. Ik zie nog het kleine koppie van dochter Irma boven de rand van het bed uitsteken." Dochter Irma van 1955 kreeg twee jaar later een broertje Ronald. Irma zorgde voor een kleindochter en een kleinzoon, die inmiddels de respectabele leeftijden van 32 en 29 hebben bereikt.

Shell.

Terug uit de Oost met trouwplannen en een kind op komst moest er natuurlijk brood op de plank komen. Jack kon terecht bij de politie en bij Shell. De politie viel af, omdat hij niet de toezegging kreeg, dat hij bij de bereden politie zou komen. Jack: "Alhoewel de Shell in zekere zin mijn tweede keus was, heb ik er later nooit spijt van gehad bij die oliegi-gigant aan het werk te zijn gegaan. Ik heb het er uiteindelijk tot wachtchef geschopt. Al ongeveer twintig jaar geniet ik van een uitstekend pensioen. De Shell is goed voor zijn mensen." Dat laatste bleek ook uit het feit, dat het gezin Kop al vrij snel een flatwoning in Hoogvliet kon betrekken. Via., via kwamen vader, moeder, dochter en zoon tenslotte medio 1988 in de Saarloos te Spijkenisse terecht. Tijdens een gesprek met Jack Kop kan zijn sportieve loopbaan niet onbesproken blijven. Hijzelf stelt zonder meer vast, dat de sport als een rode draad door zijn leven is gelopen. Nogal bijzonder is, dat Jack het zeker niet bij één sport heeft gelaten. Het begon allemaal met wielrennen. Een discipline, waarmee hij moest stoppen vanwege de hoge kosten. Daarna kwam in Hoogvliet de

turnsport. Een flink aantal jaren maakte Jack zijn salto's en reuzendraaien en trad hij op als begeleider van jeugdgroepen. Toen de sleur er driegde in te sluipen, kwam de judosport in beeld. Hij werd lid van de club van Chris de Korte en bereikte de tweede dan. Omdat er steeds meer blessures op zijn weg kwamen en zijn werkgever daar bepaald niet blij mee was, volgde de overstap naar het hardlopen. Echter ook die sport eiste te veel van de gewrichten, waardoor de volgende overstap dit keer naar de paardensport noodzakelijk werd.

Uiteindelijk kwam Jack op latere leeftijd dus toch nog bij de paarden terecht; weliswaar niet beroepsmatig, maar dat weerhield hem er niet van om er enorm veel plezier aan te beleven.

Tussendoor behaalde Jack als all round sportman de bronzen, zilveren en gouden N.S.F-certificaten voor Alzijdige Vaardigheid.

Al weer enkele jaren behoort de actieve sport voor hem tot het verleden. Jack: “Sport is misschien goed voor je lichaam, maar door veel te sporten is mijn lijf toch enigszins gesloopt.”

Koor.

Als jonge jongen had Jack enkele jaren gezongen. Pas toen zijn vrouw Tiny was overleden bedacht hij, dat zingen mogelijk weer leuk zou kunnen zijn. En dat niet alleen om het echte zingen, maar ook vanwege de ontmoeting met andere mensen. Aanvankelijk dacht hij aan een Shantymoor. Op internet belandde hij evenwel bij HRM en besloot op een donderdagavond poolshoogte te

gaan nemen. Jack is gebleven en heeft bij HRM gevonden wat hij er zocht. Al pratend, koffie drinkend en schrijvend is het ongemerkt twee uur later geworden en neem ik afscheid van Jack.

Het was een fijn gesprek met een verrassend veelzijdige man. Ik vergeet niet hem te vragen naar zijn levensverhaal. Hij stemt er in toe om het mij te mailen, nadat ik heb beloofd er zorgvuldig mee te zullen omgaan. Zijn proza belandde al snel in mijn mailbox. Ik heb het in één ruk gelezen.

AFSCHEID

Het verhaal met een aantal zeer openhartige passages boeide mij van het eerste tot het laatste woord. Het is een interessant autobiografie met een lach en een traan. Wat die traan betreft trof mij het meest de laatste zin van de begeleidende brief, waarmee Jack zijn tekst aan zijn kleindochter stuurde: “ Eens zullen wij afscheid moeten nemen, ik hoop dat je er dan nog eens in bladert en aan mij terug denkt.” Het lijkt mij, dat Jack zich over de vervulling van die wens geen zorgen hoeft te maken.

Peter Hoevenaars.

LANG ZULLEN ZIJ LEVEN

9 februari 2008	Aad Nieuwenhuizen
9 februari 2008	Harm Alkema
10 februari 2008	Peter Spanjersberg
13 februari 2008	Kees Stolk
18 februari 2008	Hans de Groot
19 februari 2008	Willis Lathrop
20 februari 2008	Wim Temperman
24 februari 2008	Ies Dekker
24 februari 2008	Hans Spiering
25 februari 2008	Jack Siegers
1 maart 2008	Gé Kersten
1 maart 2008	Jan Molnaar
3 maart 2008	Leen Sonneveld
5 maart 2008	Wim Beij
7 maart 2008	Rein van Eijk
9 maart 2008	Leo Molendijk
12 maart 2008	Hans Ophorst
16 maart 2008	Frans Munts
16 maart 2008	Henk van Pelt
30 maart 2008	Felix Welschen

Allemaal alvast van harte gefeliciteerd en een fijne verjaardag toegewenst.

Roken: het blijft een teer onderwerp.

Drollen en Olie

Leren zwemmen was in die dagen bepaald geen lolletje. Het was een kwestie van mond dicht en door je neus ademen.

'Begin jaren vijftig woonde ik met mijn broer en ouders op het Noordereiland. Geklemd tussen 2 bruggen was het in die tijd daar prettig wonen. De bewoners waren voor iedereen aardig en meelevend. Met een paar auto's in de straat was het voor de jeugd een plezier om op straat te spelen. Knikkeren en tolleren waren voor die tijd een "hot item". Omdat het eiland word

omgeven door diep water met een sterke stroming was het voor de ouders wel eens schrikken als er weer een belhamel in het water lag. Overdekte zwembaden waren in die tijd een zeldzaamheid, dus werd er gezwommen in open water. En dat open water was de Maas. Ieder jaar rond mei werd het beroemde zwembad (zie foto) vanuit zijn winterstalling naar de Maas-

kade gesleept. Na een weekje van grondig reinigen en onderhoud werd het zwembad voor het publiek geopend. Voor 7 cent kon de jeugd zich in het koude water van 16 graden wagen. En de jeugd gehard door het in de sneeuw lopen in je korte broek, want de pofbroek was alleen voor de zondag, sprong zonder aarzeling in het koude water. Vanaf de eerste openingsdag werd er gezwommen. Mijn eerste ervaring met het zwembad was bepaald niet een prettige. Mijn allereerste zwemles herinner ik mij nog als de dag van gisteren. Getooid in een door mijn moeder gebreide zwembroek ging ik voor schooltijd (dus om 07.00 uur) naar het zwembad voor mijn eerste les. Bibberend van de slaap en de kou stond ik op de grote trap van het kikkerbad om kennis te maken met het koude water. Het moment dat ik met mijn zwembroek in aanraking kwam met het water zal ik nooit vergeten. De wol zoog als een spons het water op en binnen enkele seconden zakte mijn zwembroek tot op mijn knieën' "Blijf maar in het water" riep de badjuffrouw "en trek je broek(je) maar omhoog dan blijft het wel

zitten". 'Ja, makkelijk gezegd maar ik voelde op dat moment mijn lichaam 10 graden warmer worden van schaamte. Gewapend met kurken begon als eerste de drijfproef. "Je kin op het water houden" riep zij vanaf de kant "en rustig in en uit ademen". 'Nou probeer dat maar eens als je tanden van het klapperen bijna uit je mond vallen. Wat een ellende. Maar de ellende was nog lang niet voorbij. Na een meter of wat verder gedreven te zijn, zag ik opeens prachtige kleuren op het water. Dat is mooi dacht ik nog, maar binnen enkele seconden was mijn lichaam bedekt met een laag olie. "Dat is goed tegen de kou" riep de badjuf. 'Ja, ja dat zal wel, maar het stinkt smerig dacht ik nog. Op de terugweg drijvend naar de grote trap kwam ik plotseling in aanvaring met een behoorlijke bruine torpedo'. "Mond dicht en door je neus ademen" riep de badjuf. "Binnen enkele minuten drijft die in het andere bad". 'Jakkas wat een viezigheid. Het zwemdiploma **A** heb ik wel gehaald in dat jaar. Daarna nooit meer in de Maas gezwommen'.

Koorzanger.

MUTATIES

Nieuwe koorleden

Wij hebben er 2 nieuwe koorleden bij:

Ritske Groen
Zanddijk 108
3181 HW Rozenburg

geb. 30-4-1961   2^e tenor
tel. 0181-212371
email: w.goos@wxs.nl

Koos Bouter
Koningsdiep 9
3232 PG Brielle

geb. 16-9-1947   bariton
tel. 0181-479990
e-mail: info@jb.nl

Het nieuwe a-mailadres van Aart van Bodegom is:
eavbodegom@versatel.nl

Rond 1 maart gaat Cees Brons verhuizen naar:
Van Beethovenlaan 649, 3144 AR Maassluis

Concertreis naar Thetford,

Tijdens de nieuwjaarsreceptie gaf Arie van der Stelt enig inzicht in de
voorgenomen reis naar "Thetford".

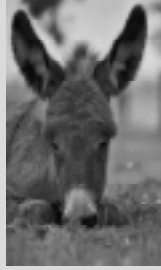
Op zijn vraag wie bekend is met een kerk of kathedraal in Norwich meldde ik
spontaan "**perfect**", maar dat was een perfecte vergissing. Ik was n.l. in
gedachte bij de Kathedraal van Lincoln en deze plaats ligt een paar honderd
kilometer noordelijk van Thetford. Excuus!!!!!! Gerard Streefkerk

Uit het boek

Genesis.

Ingezonden door Felix Welschen

God schiep de ezel en zei tegen hem: Je bent een ezel. Je moet ononderbroken van de morgen tot de avond werken en zware dingen op je rug dragen.

Je zult gras eten en niet zeer intelligent zijn. Je zult 50 jaar leven.

Daarop antwoordde de ezel:

50 jaar zo te leven is te veel, geef me a.u.b niet meer dan 30 jaar.

En het was zo !

Toen schiep God de hond en sprak met hem:

Je bent een hond. Je zult over de goederen van de mensen waken en hun trouwste vriend zijn. Je zult eten, wat de mensen hebben overgelaten en 25 jaar leven.

De hond antwoordde:

God , 25 jaar zo te leven is te veel.

A.u.b. niet meer dan 10 jaar.

En het was zo !

Toen schiep God de aap en sprak met hem:

Je bent een aap. Je zal van boom tot boom zwaaien en je gedragen als een idioot. Je zal grappig zijn en je zal 20 jaar leven.

De aap sprak: God, 20 jaar als clown in de wereld te leven is te lang. A.u.b. geef me niet meer dan 10 jaar.

En het was zo !

Tenslotte schiep God de man, en sprak met hem: Je bent een man, het enige rationele levende wezen, dat de aarde bewonen zal. Je zal je intelligentie benutten, om anderen als jou onderdanen te maken, je zal de aarde beheren en voor 20 jaar leven.

Daarop sprak de man:

God, man te zijn voor slechts 20 jaar is niet genoeg.

Geef me a.u.b. de 20 jaar die de ezel niet wilde, de 15 van de hond en de 10 van de aap.

En zo komt het, dat de man 20 jaar als man leeft, vervolgens trouwt en kinderen krijgt, waardoor hij 20 jaar moet werken als een ezel en zware lasten draagt, 15 jaar als een hond het huis bewaakt en eet wat de familie overlaat en tenslotte nog 10 jaar de aap uithangt, zich daarbij gedraagt als een idioot en de clown speelt voor zijn kleinkinderen.

EN ZO IS HET !!!

En zo zal het

altijd zijn !!

De moppentrommel

Een nieuwe rubriek om de lachspieren in beweging te houden. Houdt de trommel gevuld.

Twee zeventigers praten met elkaar over ouder worden. Jan zegt: "Het probleem bij vrouwen, is dat ze weigeren te aanvaarden dat ze ouder worden. Ze gebruiken allerlei trucjes om het te verbergen". "Je hebt het bij het rechte eind" zegt Piet. "Ik ken een middel om hen te ontmaskeren. Als je wilt weten of je vrouw hardhorend wordt, ga dan op tien meter van haar vandaan zitten en stel een vraag. Als ze niet antwoordt ga je op vijf meter afstand zitten en stel je de vraag opnieuw, dan op twee meter en tenslotte op één meter". Jan vindt het een schitterend idee en thuis gekomen neemt hij meteen de proef op de som. Terwijl vrouwlief in de tuin de was ophangt, gaat hij op een tiental meter van haar vandaan zitten en vraagt: "Schat, wat eten we deze middag?" Er komt geen

antwoord. Hij verkleint de afstand met ongeveer de helft en stelt de vraag opnieuw: "Schat, wat eten we deze middag?" Er komt geen antwoord. Hij komt nog dichterbij zitten en vraagt: "Schat, wat eten we deze middag?" Opnieuw geen antwoord. Hij begrijpt er helemaal niets van, gaat naast haar staan en vraagt luid en klaar: "Schat, wat eten we deze middag?" De vrouw draait zich om, kijkt hem geërgerd aan en antwoordt: "Voor de vierde keer, kip met spruitjes!"

